

BALADA.

TINE DEBELJAK.

Jezero buči med gorami.
Čolnar vesla z bolnimi rokami,
z mrtvimi očmi bega nad vodami.

Iz globin kot zvon potopljeni zvoni...
Čolnar vztrepeče — vesla zadrži —
Iz globin kot zvon potopljeni zvoni:

— Brez smeha begati, dragi, je hudo!
Vkradla sem ga, ko si me pahnili v vodó!
Če hočeš smehljáj, me poljubi na oko. —

Čolnar se nagne prav nad vodó in oči.
Iz globin kot zvon potopljeni zvoni...
Iz globin čolnar se mrtev smeji...

ČRNI DIJAMANT.

MIRKO PRETNAR.

Samotno je jezero in jaz samotar ob njem
stojim;
gledam v dalje in molčim.
Z onega brega sem me pozdravlja solnce.
Da bi bilo med menoj in njim
le jezero in gora!

ZEMLJA.

STANKO MAJCEN.

POŠTA.

Kaplje mojega srca
in kaplje tvojega srca
na eno nit nanizane.
Kako to v burji trepetaj,
prijema se in kliza...

Kot ptičke so na žici
o črne kaplje te.
Se poti križajo,
se žice nižajo
in z burjo trgajo se za oblak.

Hite, hite to eno pot,
ne morejo zaiti,
med srcema na drogih,
med srcema na drogih
ne morejo zgrešiti.

ODISEJ.

Kedaj te ugledam, streha v dimu,
streha, ki dež od nje kaplja?
Streha pod zvezdami,
streha nad dobro mislijo?

Na podboj naslonjena,
ž njim na roki,
meri svetlobo časa s pogledom,
korak daljine s srcem,
utrip bližine ji duša dá.

Je ogenj zaneten,
prasketa;
kot natrkljan
stebri se dim v višavo.
Komu li mar, da sivé telesa neba,
kalé se zvezdne poti
in mesec skozi »bukovo dušo«
moten preliva svoj motni sij!

Toplo je,
po slivah diši
(suši se zvesti sad)
in nad pepelom pripravljena pruka.

Sédimo!
— Pa saj si ti sama,
ti in on:
pravkar še duh,
izbljut, zgoščen,
sámo gledanje v daljavo,
čakanje sámo,
brezupno, tja do roba zarje...

Sédimo!
Večerja vre
— ne druge bluže!
Naj ti vidim do golobic,
do rdečekljunih golobic v zavetju...
In pokaži ga,
prigretega kot v gnezdú,
prižetega, pripetega
na tisto srce žensko:
Njega!

STARA PESEM.

Solnce, mesec, zvezde
zibelko obkrožajo.
Zibelka, o vedno manjša,
mož, o vedno večji.

Z brado govoriš,
iz oblakov misliš...
Zibelko pa še obkrožajo
solnce, mesec, zvezde.